

INTERVIEW INSPIRED BY: THE LIFE STORY INTERVIEW (Dan P. McAdams, Northwestern University)

Project: E-MOTION - potential of hypersensitivity (2018-1-PL01-KA201-051033)

University of Economics and Innovation in Lublin

Nume: Diana

Vârsta: 22

Gen: Feminin

Oraș/Țară: București/România

Ocupație: Artist

Comentarii inițiale

Acest interviu se referă la istoria vieții tale. Vreau să te rog să joci rolul unui povestitor care vorbește despre propria lui viață, să creezi o poveste despre trecutul tău, despre prezent și despre ceea ce aștepti de la viitor. Povestea ta ar trebui să spună cum te asemeni celorlalți, dar și cât de unică ești ca persoană hipersenzitivă.

Scopul interviului este de a colecta și organiza diverse povești de viață ale unor persoane hipersenzitive.

Interviul va cuprinde mai multe părți.

Interviul începe cu lucruri generale, iar pe parcurs, vom intra în detalii. Cred că o să îți placă să participi la interviu. Pentru majoritatea oamenilor este o experiență pozitivă.

I. CAPITOLELE VIEȚII

Vreau să începi prin a te gândi la viața ta ca la o carte care conține o poveste despre ea. Toate poveștile au personaje, scene, comploturi, eroi și răufăcători. O poveste mai lungă poate avea mai multe capitole. Gândește-te la viața ta ca la o poveste care are cel puțin câteva capitole diferite. Care sunt acestea? Dă fiecărui capitol un titlu și descrie pe scurt conținutul său general, ca și cum ai rezuma acțiunea fiecăruia dintre ele. Pot exista oricâte capitole vrei, dar îți sugerez cel puțin două sau trei capitole și maxim șapte.

Capitolul 1. *Să încep cu începutul*

Cred că una dintre cele mai educative și importante experiențe din viața mea este una pe care nu am cum să mi-o amintesc. Rămân doar cu povestirile, din cele trei perspective diferite ale familiei mele. Imediat după ce m-am născut, am avut probleme cu mâncarea și, deși nu părea ceva cu adevărat grav, bebelușii sunt mici, fragili și cel mai bine este să tratezi totul serios. Cu toate acestea, spitalul în care am fost a decis să mă ducă la terapie intensivă fără a-mi anunța părinții în prealabil. Povestile diverg, întrucât îmi amintesc că am auzit la un moment dat că mama mea a ajuns pentru un timp cu un alt bebeluș, pe care l-a recunoscut imediat că nu sunt eu. Am ajuns la un alt spital, cu perfuzie intravenoasă. Nefiind un spital pentru copii, asistenta a avut probleme cu localizarea venei în mâna mea, așa că medicii au trebuit să-mi taie brațul pentru a o găsi. Mai am cicatricea, foarte vizibilă pe braț. Odată ce părinții mei m-au găsit, au plecat direct acasă.

Este probabil unul dintre cele mai interesante lucruri care mi s-au întâmplat și mi se pare ciudat, deconectându-mă, că trebuie să mă bazez pe relatările altor persoane cu privire la un eveniment atât de important din viața mea. Dar ceea ce a rămas din acele povești, au fost lucruri care m-au inspirat pe viață. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care mi le amintesc este modul în care a acționat tatăl meu, confruntându-se cu o asistentă cu un cap mai înalt decât el și, în cele din urmă, a aflat unde mă aflam prin conexiunile sale. Mi-a dat o idee puternică despre ce tip de persoană ar trebui să fiu, încrezătoare, fără teamă să mă ridic în picioare și să lupt pentru cei dragi, dar suficient de vicleană încât să am legături oriunde merg. Este ceea ce respect la el și astăzi.

Dar am ajuns să fiu un alt tip de persoană.

Capitolul 2. *Un copil pe care nimeni nu îl observă prea mult*

Din poveștile părinților despre mine ca un copil mic și din propriile amintiri despre grădiniță, am fost un copil liniștit. Mi-am petrecut verile acasă la vărul meu, unde locuiesc chiar acum, doar cu bunica mea. Principalul meu grup de prieteni era aici, pe o stradă cu o concentrație ciudată de copii de vârsta mea sau mai mici. În cele din urmă, am făcut regulile

2

pentru jocul meu preferat, care pentru noi în acel moment era greu de descris, dar acum pot spune cu încredere că a fost doar un joc de rol. Am aflat că majoritatea copiilor joacă roluri ca părți ale unei familii, dar nu am fost atât de interesați de asta, ci de recrearea poveștilor pe care le-am văzut în desene animate și filme. Atunci am aflat că îmi face mare plăcere să creez, să-mi pun mintea să lucreze cu astfel de povești, să folosesc hârtia de rezervă din biroul bunicii mele pentru a desena aceleași lucruri, iar și iar.

La două sau trei luni după ce am început școala, am schimbat casele și școala și am venit să locuiesc permanent acolo unde sunt acum. Am fost supărată pe această alegere pentru o perioadă foarte lungă de timp, deși nu mai locuiam într-un bloc de apartamente și aveam o grădină minunată în care să mă joc, precum și prieteni de vârsta mea, era încă casa din copilărie din care eram luată. Îmi amintesc după-amiezile fierbinți de vară din acel apartament, nesfârșite, insuportabil de plictisitoare. Și totuși mi-a fost dor. Dar acum trebuie să recunosc că mă bucur că ne-am mutat aici.

Capitolul 3. Ceea ce nu aș da timp de patru ani

Am menționat că m-am mutat în primul an de școală. Nu a fost prima dată și cu siguranță nu ultima dată care s-a întâmplat. Am schimbat și grădinițele și, în cele din urmă, am ajuns să nu pot petrece patru ani întregi în nicio instituție de învățământ. După aceea m-am mutat în clasa a cincea, pentru că părinții mei au crezut că trebuie să merg la o școală mai bună și încă cred că, până în ziua de azi, au greșit să mă smulgă de grupul meu de prieteni, de oamenii pe care îi cunoșteam și de la școala care era la zece minute distanță de casa mea. În schimb, dintr-o dată, a trebuit să călătoresc singură jumătate din oraș, la ore târzii. Nu exista nicio modalitate de a trece peste acea nemulțumire, că am ajuns cu străini care se cunoșteau deja. Acolo, împotriva acelei provocări sociale și împotriva creșterii bruște a muncii școlare, am început să mă retrag mai mult.

Și apoi a venit liceul, cu urcușurile și coborâșurile descoperirii unei lumi interioare în creștere și a modului în care relațiile se complică. Dar lucrurile s-au calmat când am trecut peste asta și m-am trezit, în vacanța de Crăciun, dorind să merg la o facultate de artă.

Presiunea de a decide un viitor, de a ieși în apele deschise și de a-mi da seama de viață, nu a fost ceva ce m-a bucurat foarte mult. Dar m-am emoționat, dintr-o dată, la gândul de a-mi putea aduce gândurile în existență și, pentru un moment foarte neobișnuit din viața mea, am fost convinsă că aș putea trece prin orice greutate care stă în fața mea în a ajunge acolo.

Capitolul 4. Teama de ape deschise

După ce am terminat facultatea, am stat la primul loc de muncă un an. Trebuia să primesc unul foarte curând după aceea, dar mi-am rănit genunchiul și nu am putut merge până la capătul celălalt al orașului. Am renunțat cât de curând am putut, cât de repede am putut, temându-mă de ceea ce înseamnă a avea un loc de muncă. Mi-e teamă că nu aș putea să o fac în mod corespunzător, fiindu-mi frică de propriile mele reacții.

Ceea ce m-a ajutat a fost că am găsit motivație, deoarece aștept cu nerăbdare să urmez un alt colegiu, să aflu mai multe despre lume și să găsesc noi căi pe care aș putea să le urmez în viitor. Intenționez să studiez geografia și mai precis vremea și clima. Se pare că nu are prea mult de-a face cu interesele mele anterioare, dar face parte din propria mea căutare de a afla mai multe despre lume și de a-mi alimenta eforturile creative.

II. AMINTIRI CHEIE

Acum că ai schițat capitolele vieții tale, aș vrea să te concentrezi pe câteva amintiri importante din povestea vieții tale.

Amintirea #1

Copilăria

Din poveștile părinților despre mine ca un copil mic și din propriile amintiri despre grădiniță, am fost un copil liniștit. Nu în mod specific ascultător, dar dacă nu ascultam, nu o făceam pentru a cauza zgomot, ci doar să iau mici plăceri pentru mine - furând bomboane și

4

scotocind prin sertare prin care nu ar fi trebuit să mă uit. Prieteni mi-am făcut doar dacă au venit spre mine și nu sunt reticentă, pur și simplu nu am făcut niciodată primii pași și asta am continuat să fac până în prezent.

Dacă ar fi un lucru pe care l-aș schimba din acea perioadă a vieții mele, nu ar fi mutarea. Mi-aș dori ca părinții mei să fi petrecut mai mult timp acasă. Atât de puține au fost oportunitățile pe care le-am avut de a face lucrurile împreună, mai ales atunci, când relația lor era încă bună. Au fost întotdeauna foarte mândri de mine și s-au gândit atât de mult la mine încât ar fi putut să-și stabilească așteptările puțin prea mari. Mă considerau mai deșteaptă decât ceilalți copii de vârsta mea și m-au trimis la școală la șase ani, ceea ce m-a făcut în permanență cu aproape un an mai mică decât majoritatea colegilor mei. Ați crede că aceasta nu este o mare diferență, dar toți prietenii mei pe termen lung au ajuns să fie câțiva născuți în același an ca mine. Eram mândă de ceea ce părinții mei credeau despre mine și de faptul că eram destul de deșteaptă printre colegii mei, dar mai presus de toate eram mândră de poveștile pe care am putut să le creăm împreună.

Amintirea # 2

Școala

Nu mi-a fost niciodată confortabil să răspund în clasă și am simțit frică și stres de fiecare dată când mi se puneă o întrebare. M-am bazat pe colegii mei vorbăreți pentru a aborda întrebările, înainte de a avea șansa să mă stresez că știu răspunsul. Am crezut că este suficient de bun pentru mine dacă știu că am dreptate. Dar a ajuns să mă facă o altă fată timidă, retrasă, care foarte rar atrăgea atenția și, dacă a făcut-o, a fost pentru că cineva a încercat în sfârșit să-și bată joc de ea. Din fericire, acest lucru s-a întâmplat foarte rar, dar a însemnat, de asemenea, că nu am atras atenția.

Formarea relațiilor a fost cea mai dificilă parte a acelei perioade. Dacă aș schimba ceva, aș vrea să încep terapia înainte de a ajunge la astfel de cicatrici vizibile. Dar, pentru acele prietenii care au avut succes, asta este ceea ce mă bucură cel mai mult că am realizat în acest timp.

5

Amintirea # 3

Viața profesională

Chiar și acum, după ce m-am obișnuit cu slujba mea actuală, mă stresez adesea cu privire la următoarea mea sarcină. Voi putea să o fac? O să am un client furios care să mă grăbească să fac ceva ce nu știu sigur cum să fac? Ceilalți colegi ai mei nu par să aibă aceste probleme și sunt mai preocupați fie de a face o treabă mai bună, fie să sară peste muncă cât mai mult posibil. Cel puțin mă pot mândri cu faptul că încerc tot posibilul să ajut clienții atunci când pot, chiar dacă salariul meu ar putea crește puțin pentru că petrec prea mult timp cu fiecare dintre ei. Este greu de spus când totul se va îmbunătăți, dar, deocamdată, măcar mă descurc și încerc să creez încredere. Deși nu m-ar deranja dacă aș avea mai mulți oameni pe care să mă bazez în această perioadă a vieții mele, pentru a face ca puținul timp liber pe care îl primesc să se simtă mult mai valoros.

Amintirea # 4

Familia, prietenii, cei dragi

În liceu, fiind adolescent și cu fundalul vieții mele de familie sfărâmat de divorțul părinților mei, a trebuit să se termine rău. În cele din urmă am găsit oameni cu care chiar aveam multe în comun și îmi doream mult să fim prieteni. Prea mult, așa cum am descoperit că am capacitatea de a forma relații foarte nesănătoase, de a mă agăța de o persoană care mi-a oferit ceva ce nimeni altcineva nu a făcut. Am acordat atenție poveștilor mele, vieții mele interioare în continuă creștere. Și așa că am vrut mai mult, deși nu mai era de dat. Toată lumea din grupul nostru a avut problemele complicate ale adolescenților, care sunt greu de înțeles și de abordat în acel moment, și poate am simțit că mi-a mai rămas foarte puțin. În acest moment m-am orientat spre auto-vătămare, încercând să mă conving că am ceva de care să fiu tristă, pentru că nu puteam identifica corect sursa durerilor mele.

Și cred că ceea ce prețuiesc cel mai mult în relații este ca oamenii să fie curioși și să accepte viața mea interioară. Consider că sunt mult mai dispusă să-mi modific programul

6

pentru alte persoane, să fiu disponibilă pentru ei și să mă simt rănită în mod disproporționat atunci când ei nu pot face același lucru. De asemenea, nu par să am nevoie de atât de mult spațiu ca alți oameni și asta face dificilă menținerea multor relații.

Amintirea # 5

Îndrăgostită de lume

Trec des de la scris la desen, încercând să îmi concretizez ideile și să le dau viață cât mai mult posibil. Am constatat că sursa pulsionii mele creative este fascinația pe care o am pentru lumea înconjurătoare, felul în care lumina este diferită de la o zi la alta, schimbările subtile ale anotimpurilor care trec treptat. Cât de importante și semnificative pot fi micile gesturi. Îmi propun, în inima mea, să aduc la viață ceva la fel de bun ca cele mai simple lucruri din viață. Atunci mi se pare ciudat faptul că mă bucur de cea mai mare satisfacție atunci când altcineva se bucură de munca mea, când îmi permit să mă rătăcesc în larg. Este cea mai importantă formă de afecțiune pe care o pot primi de la altcineva.

III. TEME

Cred că asta a fost și va fi forța motrice din spatele alegerilor mele. Îmi oferă o oportunitate de a experimenta lumea într-un mod despre care pot scrie, pe care îl pot ilustra? Încerc să-mi construiesc propria poveste și să-mi dau seama în ce fel de personaj vreau să evoluez, pe măsură ce o echilibrez cu resursele de care am nevoie pentru a menține povestea.